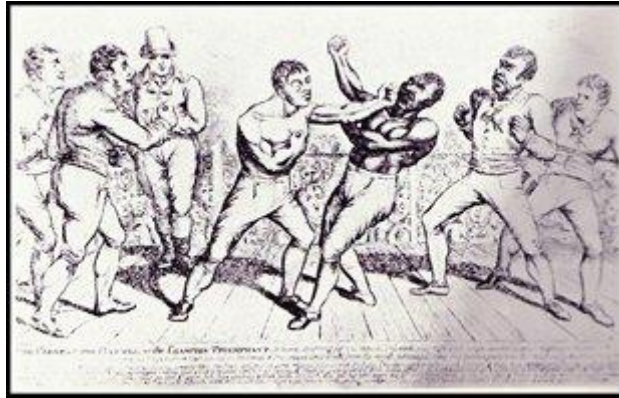

Boksningsens historie: af Preben Balslev

Som boksning dyrkes i vore dage er den en sport, der er underkastet ganske bestemte regler, hvori hovedpunkterne falder i tråd med dem, der blev indført i 1867 af adelsmanden, John Sholton Douglas, den 9^e marquess af Queensberry, sammen med John Graham Changers.

Før den tid benyttede man 'London Prize Ring Rules', der omhandlede kampe med bare næver, og hvor der har været bokset kampe på over 100 omgange, og omgangenes længde ikke engang var forud fastsat.

Under 'London Prize Ring Rules' blev en omgang afbrudt, når den ene af bokserne gik i gulvet. Derfor har man set boksekampe, hvor omgangene har været i timevis!

Omgangene kunne selvfølgelig også være ganske korte. Hvis en mand blev sendt ned, skulle han være klar til at begynde senest 30 sekunder senere.

De første beviser på pugilism (boksning) er fundet i Ægypten, og er dateret helt tilbage til år 3000 før Kristi fødsel. Bokserne var nøgne og en del af Faro'ernes store fester.

Oldtidens Olympiske lege

Det, der i dag er verdens største begivenhed begyndte, i det gamle Grækenland. Til at begynde med var det en del af en religiøs fest, holdt i guden Zeus' ære. Dette foregik på et helligt sted kaldet Olympia. De grækere der kom hertil Zeus' helligdom, delte alle samme tro og sprog.

Atleterne var alle mænd fra hele den græske verden. Lige fra Iberis, Spanien, i vest og Tyrkiet i øst. Dette hellige sted var opkaldt efter bjerget Olympia, det største bjerg på det græske fastland. I den græske mytologi var dette hjemsted for de største guder og gudinder.

Det ejendommelige ved sporten er, at den er både alvor og leg. Historisk set er idrættens "forældre", religionen og legen. Fra dem har idrætten arvet sin på én gang alvorlige og muntre karakter. Naturligvis må idrætten ikke glemme sit udspring i legen. Alligevel er idrætten først rigtig sport, når den er alvor. Hvis idrætten forbliver på legens stade, vokser den sig aldrig stor og ædel. Netop denne storhed var karakteristisk for den græske sport.

Det var ikke blot en bestemt samfundsklasse der havde tid og råd til at dyrke idræt i fritiden. Og det drejede sig heller ikke om en professionel gruppe af idrætsfolk, der underholdt en majoritet af tilskuere, men hele folket var med og betragtede idrætslivet som en national sag. For leg kender ikke til anstrengelse. Børn bliver hurtigt trætte af deres leg og holder op. Men den ægte idrætsmand fortsætter udover træthedsgrensen til sammenbruddet - for sporten skyld. Idrætsmanden må give sig selv helt og fuldt, ellers er det ikke sport. Det forstod grækerne meget vel. Det ligger gemt i det græske ord atlet. Dette ord hænger sammen med et andet: athlos, der betyder kamp eller prøve. En atlet er den mand, der frivilligt underkaster sig kampen og glædes ved dens anstrengelse.

Belønninger og præmier spillede en vis rolle i græsk sportsliv, men var alligevel ikke nær så vigtig som æren. I Olympia var præmien en beskeden krans af den vilde oliven (kótinós), der voksede

bagved Zeustemplet. Intet stod for en græsk atlet højere end at vinde denne krans.

De første lege blev afholdt i år 776 f.Kr. og den eneste disciplin var løbet over længden 192,27 meter rundt på stadion. Det var efter sigende de første 13 olympiader. Legene udviklede sig til en større begivenhed og i det 5. århundrede f.Kr. bestod de af et 5-dages program. Disciplinerne inkluderede: Tre løb til fods, senere spydkast, længdespring, brydning, løb og **boksning**.

Marathonløb var ikke en del af oldtidens OL, det er en moderne disciplin, der blev introduceret i 1896, da legene blev afholdt i Athen.

I dag er de Olympiske lege næsten de samme men med flere varianter indenfor sportsgrenene.

Hvorfor holdt de Olympiske lege op?

I 146 f.Kr. blev Hellas en romersk provins. Hermed var grækerne ikke mere de eneste, der måtte deltage i legene. I 330 e.Kr. blev kristendommen statsreligion i Romerriget, og da Olympiske lege afholdes til de gamle græske guders ære, blev de hurtigt en torn i øjet på de romerske magthavere. I 393 e.Kr. forbød kejser Theodosius I at legene blev afholdt. Herefter gik det tilbage for de Olympiske anlæg. I 420 e.Kr. gav kejser Theodosius II ordre til at Zeustemplet skulle ødelægges. To store jordskred i årene 552 og 551 e.Kr. fik store dele af bjerget Kroniaon til at styrte ned over området, der yderligere blev dækket med et lag mudder på 4-15 meters tykkelse ved floden Alpheios' enorme oversvømmelse.

Legene gik langsomt til i glemslen, men i 1894 lykkedes det den franske Baron Pierre de Coubertin at skabe moderne Olympiske lege. Igen kunne man forene og samle folk fra alle nationer. På kryds og tværs af hudfarve, religion og samfund. Så de Olympiske lege er igen blevet et samlingspunkt hvert 4 år. Nu for alle nationerne verden over.

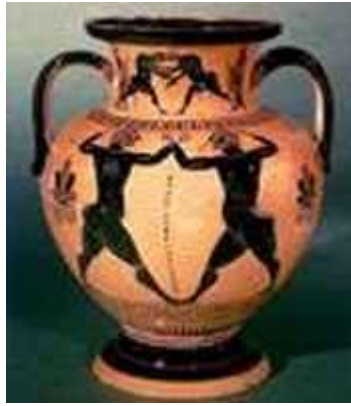
Formålet med legene nu er fællesskab, engagement, disciplin og sport. Nu er det blevet konkurrence deltager imellem. Det handler stadig om æren og titlen, men dengang var det for at ære Zeus' (en gud i gammel tid). I dag er det ikke for nogens ære, men for een selv.

Fra historiens allerførste boksekampe har man ret udførlige referater. I mytologien findes ikke så få beskrivelser af boksekampe og Homer har i 'Illiaden' skrevet referater, der i dramatik ikke gøres bedre af nutidens journalister!

Eksempelvis Epeus' sejr over Eurayalus i en kamp i 1184 før Kristi fødsel. Den beskrives i Illiadens 23. bog. Der findes mange andre drastiske beskrivelser af store boksekampe, der kan være interessant læsning for de, der interesserer sig for historien.

Arkæologerne har også hjulpet til ved forskellige udgravninger. F.eks. har man ved udgravningen af Vesuv i Italien fundet 'Cæstus', der har været benyttet som beskyttelse af de gamle bokseres hænder. Man har fundet flere eksemplarer, hvorved man har konstateret, at der har været forskellige modeller i brug. Farlige som våben har de været, for langt de fleste kampe afsluttedes først, når en af nævekæmperne døde. Nogle 'Cæstus' var lavet af jern, formet som knojern. Andre var lavet af rå læderhud, der var skåret ud i remme og forsynet med metalbeslag. Remmene blev snøret omkring hænder og underarme og særlige remme var beregnet til at dække over knoerne og under disse et lag uld, der beskyttede hænderne.

I det gamle Grækenland havde boksningen en meget høj popularitet som sport og folkeforlystelse. Men da var brutaliteten til en vis grad forbi, idet boksning blev udøvet både som en idræt og kunst. Der var skoler, hvor de unge grækere kunne lære nævefægtningens kunst, og hvor de kunne underkaste sig virkelig hård fysisk træning.

De olympiske lege, som blev afholdt hvert fjerde år, havde boksningen som en meget vigtig del af programmet fra de afholdtes for 23. gang. (År 688 før Kristi)

Der var - som nu – en herold (speaker), der først udråbte navnene på bokserne og efter kampen navnet på vinderen, som af overdommeren blev bekranset med en krans af olivenblade.

Onomastos fra Smyrna blev den første olympiske vinder i historien!

Et par olympiske anekdoter:

Statuen, der blev straffet for mord

Theagenes af Thasos levede i det 5. årh. f.Kr. og deltog i bokse og brydekonkurrencerne ved de olympiske lege. Han vandt sandsynligvis mere end 1400 sejre ved sportskonkurrencer rundt omkring i hele Grækenland. Efter hans død opstillede landsbyens beboere en statue af ham. Men en af hans modstandere kom og slog på statuen hver nat, indtil den en dag væltede ned over ham og han døde. Beboerne mente, at statuen skulle straffes for drabet på manden og kastede den i havet. Året efter blev byen plaget af tørke og sult, så man sendte et bud til Delphi for at høre det hellige orakel, hvad de skulle gøre. Oraklet svarede dem, at de igen skulle hylde deres helt Theagenes. Statuen blev derfor fisket op fra havets bund og opstillet igen. Ved arkæologiske udgravninger på øen Thasos har man fundet en statuebase, som bærer navnet Theagenes. Så historien er nok sand.

Moderen, der forklædte sig for at se sin søn i kamp

Ved de græske lege var det forbudt for kvinder både at deltage og være tilskuer. Men en kvinde ved navn Kallipateira skulle engang have sneget sig ind til de Olympiske lege forklædt som mand i trænerdragt. Hun var mor til en bokser og ønskede brændende at se ham bokse ved legene. Da sønnen vandt blev hun så begejstret, at hun løb ind i arenaen for at lykønske ham. Uheldigvis tabte hun kappen og blev afsløret. Men fordi hendes søn var olympisk mester, fik hun lov til at leve, selvom kvinder normalt fik dødsstraf for at vise sig ved sportslege.

Om Kreugas, der blev olympisk mester efter sin død

To bokser Demoxenos og Kreugas havde kæmpet hele dagen. Det var den endelige kamp om, hvem der skulle vinde den ærefulde olivenkrans. Da det var ved at blive mørkt, og ingen af dem syntes at vinde, indgik de en aftale om at skiftes til at slå på hinanden til den første segnede. Først slog Kreugas Demoxenos i hovedet. Derefter bad Demoxenos Kreugas om at løfte armene, og han slog ham så hårdt mellem ribbenene, at han kunne pille indvoldene ud. Kreugas døde med det samme. Dommerne mente dog, at Demoxenos snød, og tilkendte Kreugas sejren. Dermed er Kreugas den første olympiske mester, der fik tilkendt sejren - efter døden.

Boksning var lige så populær en sport i det gamle Grækenland, som den blev i vor tid!

Men ikke kun i Middelhavsområdet var boksningen populær.

I 685 – 645 før Kristi indførte Første ministeren i den kinesiske stat, Ts'i, Kunag-tze, boksning blandt buddist munke, og senere oprettedes der 2 bokseskoler, the Shao-ling school og Tai-ki-school for at udvikle og forfine boksningen.

Også i Indien (300 år før Kristi) er der fundet spor af boksningen, der blev praktiseret af de lavere kaster.

Senere omkring Kristi fødsel er der også fundet beviser for, at boksning blev udøvet i Korea, Armenien og Rusland.

En armensk figther, Varazdaten, deltog således i de olympiske lege som den første 'Babarian Origin' i 393 efter Kristi, og han blev samtidig den sidste kendte olympiske vinder, idet kejser Theodosius I forbød afholdelse af de olympiske lege!

Senere tog Romerne sporten til sig, og her blev den hurtig populær og foregik som gladiator kampe ofte med døden til følge, hvorfor det ofte var slaver, der blev sendt i ringen.

Kampene foregik i en ring markeret på jorden, herfra stammer udtrykket Ring.

Romerrigets fald og kristendommens udbredelse betød, at boksningen blev afskaffet pga. dens brutalitet, og det var først 1000 år senere, at boksningen igen dukkede op i England.

I 1681 blev de første officielle kampe registreret i England, og i 1698 var boksning blevet så populært, at der regelmæssig blev arrangeret kampe i Royal Theatre, London. Kampene foregik stadig med de bare næver uden nogen særlige regler eller vægtklasser, og det var ikke ualmindeligt, at en kamp varede over 1 time.

Den mere moderne boksnings historie skriver sig fra 1734, da James Figg åbnede en bokseskole i England. Han havde studeret alt, hvad der var at finde af litteratur fra tidligere tider om boksningen, havde sat sig ind i brugen af 'Cæstus', fundet ud af, at boksningen med sådanne våben var for farlige til at komme ind under begrebet sport, og han skabte da det første system, hvorunder der kunne bokses med bare hænder.

James Figg

James Figg blev kåret som den første engelske mester i 1719, og han beholdt titlen indtil 1730, hvorefter han trak sig ubesejret tilbage. Da havde han endelig gjort sit system så fuldkommen, at det egnede sig til undervisning.

I England, Amerika, Australien og Frankrig havde man i mange år før dyrket boksningen – men den foregik i hemmelighed, da den var forbudt af myndighederne, hvilket ikke var uden grund, idet sporten i boksningen dengang var det underordnede. Der skulle flyde blod og helst så meget som muligt. Handsker kendte man ikke noget til, man kæmpede med de bare næver og kamppladsen var blot et indhegnet stykke på en mark.

Antallet af omgange var ikke bestemt på forhånd – en kamp kunne dengang sagtens vare 40 omgange, man blev ved indtil de kæmpende havde slået hinanden halvt eller helt ihjel.

Ja, det var dengang at hane- og hundekampe også var populære og boksningen rangerede på linje hermed.

Selvom man må tilkende James Figg en stor del af æren for, at boksningen som sport atter var vakt til live, er John Broughton utvivlsomt 'den moderne tids boksnings fader'! Han vandt det engelske mesterskab i sværvægt i 1734 og beholdt titlen de næste 16 år.

Han udformede de første egentlige regler for konkurrenceboksning i 1743 'London Prize Ring Rules' – regler der blev brugt indtil de blev fornyet af Marquis'en af Queensbury i året 1867.

'London Prize Ring Rules' lød således:

1. En firkant, en yard (91.4 cm.) på hvert led skal tegnes med kridt på scenens midte. Efter hvert fald skal sekundanterne ledsage deres mand til denne firkant og anbringe ham overfor modstanderen, at der er imod reglerne at slå før de begge er parate.
2. For at undgå en hver form for disput (diskussion) angående den tid en bokser er 'nede' efter en knockdown, skal det være sekundanternes pligt at bringe sin mand til firkanten inden 30 sekunder er forløbet efter knockdown'en. Hvis det ikke lykkes, har vedkommende tabt!
3. Ikke i nogen hovedkamp må der på scenen opholde sig andre end bokserne og deres sekundanter, Kun i forkampe må Mr. Broughton også opholde sig på scenen for at sørge for at sørge for orden, forudsat, at han ikke blander sig i kampene. Enhver, der ikke retter sig efter denne regel vil blive udvist. Alle skal forlade scenen, så snart hovedbokserne er parate til at begynde.
4. Ingen mester kan erklæres overvundet medmindre han er ude af stand til at komme til firkanten i rette tid eller hans sekundanter opgiver for ham. Ingen sekundanter i det modsatte hjørne må komme med råd eller opfordringer til at opgive!
5. I forkampe skal den udsatte præmie uddeles offentlig fra scenen, således at vinderen får 2/3 dele af præmiesummen, og dette gælder også selvom der er truffet andre aftaler på forhånd.
6. For at undgå uenighed eller misforståelser skal hovedkæmperne, så snart de kommer op på scenen udpege 2 dommere, der skal afgøre enhver form for trætte, der må opstå under kampen, og hvis disse 2 dommere ikke kan blive enige, skal de udvælge en tredje til at afgøre tvivlsspørgsmålene.
7. Ingen må slå på en modstander, der er 'nede' – gribe ham i benene, slå på underkroppen eller noget sted under bæltstedet.

Broughtons regler har været medvirkende til skabelsen af den berømte britiske sportsånd og de satte en stopper for boksningsens værste brutalitet.

I året 1867 havde som nævnt den engelske adelsmand Marquis'en af Queensbury sat system i tingene ved at lave et reglement for konkurrenceboksningen, hvor der blev fastsat vægtklasser og omgangstider á 3 minutter med 1 minuts pause mellem hver omgang, ligesom der blev indført handsker. Slag – der før var tilladte, blev nu forbudt.

Det var f.eks. ikke mere tilladt at gribe sin modstander om halsen og så traktere hans ansigt med nævestød.

Da hans system efterhånden blev kendt, blev der nu arrangeret egentlige kontrollerede boksekampe rundt om i landet, og 'boksekunsten' trådte ind i en ny fase – fra at være slagsmål, blev den sport og

godkendt af myndighederne. Det engelske bokseforbund (the Amateur Boxing Association) blev stiftet i 1880 og er hermed det ældste i verden.

Sporten bredte sig med emigrationen til USA, hvor den hurtig blev populær og den dag i dag er boksningsens hovedsæde, og i 1888 blev det amerikanske forbund, Amateur Sporting Union (AAU), oprettet.

I 1925 blev det første store amatørstævne, nemlig 'Golden Gloves Championship' arrangeret af avisen 'The Chicago Tribune', og denne turnering har været afholdt hvert år siden, og har i mange år har været benyttet som kvalifikation til deltagelse i internationale mesterskaber og olympiske lege for amerikanske boksere.

De moderne Olympiske Lege

Var langsomt gået til i glemslen, men i 1894 lykkedes det den franske Baron Pierre de Coubertin at skabe moderne Olympiske lege. Igen kunne man forene og samle folk fra alle nationer. På kryds og tværs af hudfarve, religion og samfund. Så de Olympiske lege er igen blevet et samlingspunkt hvert 4 år. Nu for alle nationerne verden over.

Formålet med legene nu er fællesskab, engagement, disciplin og sport. Nu er det blevet konkurrence deltager imellem. Det handler stadig om æren og titlen, men dengang var det for at ære Zeus'. (en gud i gammel tid). I dag er det ikke for nogens ære, men for een selv.

Betydningen af De Olympiske ringe på flaget:

5 ringe, der griber ind over hinanden i symbol for de Olympiske lege. Har i rækkefølge farverne blå, gul, sort, grøn og rød, dvs. de farver, af hvilke alle nationers flag kan sammensættes. Under dem sættes mottoet Citius, Altius, Fortius, latin for Hurtigere, højere, stærkere.

Betydningen af den Olympiske ild:

Symbol for De Olympiske lege. Ilden tændes ved solens stråler, der samles i et hulspejl i Olympia i Grækenland og føres derfra ved hjælp af et fakkelstafetløb til den by, hvor legene afholdes. Her markeres deres åbning ved, at faklen tænder en ildskål, som brænder under legene. (Brugt første gang i Berlin 1936)

Sommer-OL 1896 hed formelt **Den I Olympiades Lege**, og det var det første sommer-OL i moderne tid, de første lege siden den romerske kejser Theodosius I forbød de antikke olympiske lege i 393 e.Kr. som led i en kristen kampagne mod hedenskab.

På en kongres i Paris i 1894 arrangeret af Pierre de Coubertin blev den Internationale Olympiske Komite (IOC) dannet, og den græske hovedstad Athen blev valgt som værtsby for det første OL. Grækerne havde ikke meget erfaring med at arrangere idrætsstævner, og i begyndelsen havde de også økonomiske problemer, men fik dog det hele klar til tiden.

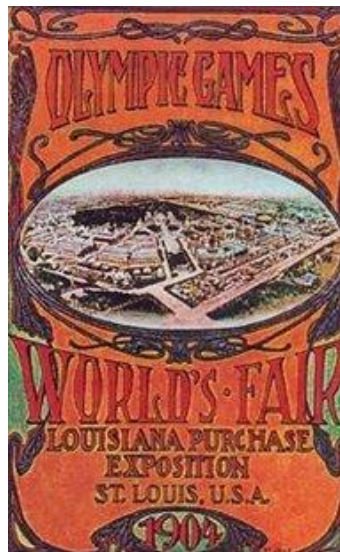
Pierre de Coubertin

Efter datidens målestok var arrangementet enormt og havde det hidtil største internationale deltagerantal for et idrætsstævne. På trods af, at mange af datidens topnavne manglede, var legene en folkelig succes i Grækenland. Det sportslige højdepunkt for grækerne var deres egen Spiridon Louis' sejr i maratonløbet. Den mest vindende deltager var den tyske bryder og gymnast Carl Schuhmann.

Efter legene blev de Coubertin og IOC anmodet om efterfølgende fortsat at afholde legene i Athen. Det var bl.a. den græske kong Georg og nogle af de amerikanske deltagere i Athen, der fremkom med forslaget. Men sommer-OL 1900 var allerede blevet tildelt Paris, og hvis man ser bort fra de olympiske mellemlege 1906, vendte OL ikke tilbage til Grækenland før sommer-OL 2004 i Athen.

Mere end 2600 år senere var boksningen tilbage i det olympiske program, da de moderne olympiske lege blev afholdt for 3. gang i St. Louis, USA. Den første kamp blev bokset den 21. september 1904 og der blev bokset i 7 vægtklasser. (Boksere fra USA gjorde 'rent' bord og besatte alle podiepladserne i samtlige vægtklasser)

Det var der dog en god grund til!

Den olympiske turnering blev afholdt i 'the Physical Culture Gymnasium', den 21. og 22. september 1904, og der var kun anmeldt i alt 17 deltagere til legene, alle fra USA.

I 3 vægtklasser (47.6 kg., 52.2 kg. og 71.1 kg.) af de i alt 7 vægtklasser var der kun anmeldt 2 deltagere, og hvis ikke 6 af de øvrige tilmeldte boksere havde fået lov til at stille op i mere end en vægtklasse, hvilket var lovligt iflg. bestemmelserne den gang, havde den olympiske turnering været endnu kortere.

I 1906 blev der indført en obligatorisk lægeundersøgelse af kombattanterne.

I 1906 afholdt den Internationale Olympiske Komite (IOC) de **olympiske mellemelege** i Athen.

Det var planen, at der skulle afholdes olympiske lege, som skulle gå på tur mellem forskellige byer hvert fjerde år (i de med 4 delelige årstal), og at der så skulle være mellemelege i Athen hvert fjerde år (midt mellem de olympiske lege), men sådan gik det ikke.

Ikke mange kender til disse "mellemelege" - de såkaldte "*Intercalated Games*". Som med så meget andet, der har med OL at gøre, var politik afgørende. Grækerne kæmpede stadig for, at OL skulle have et permanent hjem i Athen. Efter de to katastrofale lege i 1900 og 1904 organiserede de disse mellemelege, som skulle afvikles hvert fjerde år.

Selvom mellemelegene blev aflyst i 1910 viste legene i Athen i 1906 sig at have en vigtig funktion. De reddede simpelthen den olympiske ånd og sikrede OL's fremtid.

877 mandlige og 7 kvindelige atleter fra 21 lande deltog. Athen 1906 grundlagde nogle vigtige elementer i OL's historie. Legene var de første med rigtige landshold. Det hele foregik over 10 dage, og man hejste for første gang flag ved medaljeceremonien. Atleterne boede sammen i den første olympiske by, og de marcherede ind på stadion ved starten af legene med en fanebærer foran. Hele begivenheden blev finansieret ved hjælp af billetsalg, og den var en gigasucces. Til trods for at OL 1906 havde en afgørende betydning, anerkender IOC i dag ikke medaljerne eller legene, men betragter dem som en slags uofficielle 'jubilæumslege' i anledning af, at der var gået 10 år siden 1896.

Ved de næste olympiske lege i 1908 i London var der endnu ikke et samlende forbund for boksningens udøvere.

Turneringen blev afholdt om efteråret og ikke sammen med de øvrige sportsgrene i juli. Dette skyldtes, at boksningen ikke var så meget i fokus i offentligheden som de øvrige idrætsgrene.

Men 'alle' var tilfredse, hvis man kan tro de officielle rapporter, da det var de bedste dommerbedømmelser, der havde været i de sidste 30 år.

Der blev bokset efter det engelske bokseforbunds regler, der var kommet fra "Queensbury Rules" og som i dag danner basis for AIBAs regler.

Bokserne i de 5 vægtklasser (fra 52.6 kg. til 71.7 kg.) brugte 8 oz. handsker og kampene var sat til 3 omgange, således at de første 2 omgange var på hver 3 minutter og 3. omgang på 4 minutter.

Der var 2 dommere og en kampleder, der også fungerede som dommer i hver kamp. Disse kunne tildele 5 point hver for de første 2 omgange og 7 point for den sidste omgang.

Hvis de 2 dommere efter 3. omgang ikke var enige i deres bedømmelse af kampen, kunne kamplederen beordre yderligere omgange, indtil de 2 dommere havde fundet en vinder!!!

Kun vinderne gik videre i turneringen (som i dag) og det betød at taberne i semifinalerne automatisk fik bronze.

Som i 1904 i USA var det mest hjemlandets fightere, der deltog. Udover englænderne var der kun tilmeldt 9 udenlandske, nemlig fra Australien, Danmark og Frankrig.

(Fra Danmark var det Waldemar Holberg, der tabte til englænderen Wells, der dog ikke opnåede nogen medaljeplads.)

Derfor blev podiepladserne overbefolket med britere, der vandt guld, sølv og bronze i samtlige 5 vægtklasser – kun i mellemvægt 'sneg' en udlænding sig ind på podiet, nemlig australieren Reginal 'Snowy' Baker, der vandt sølv.

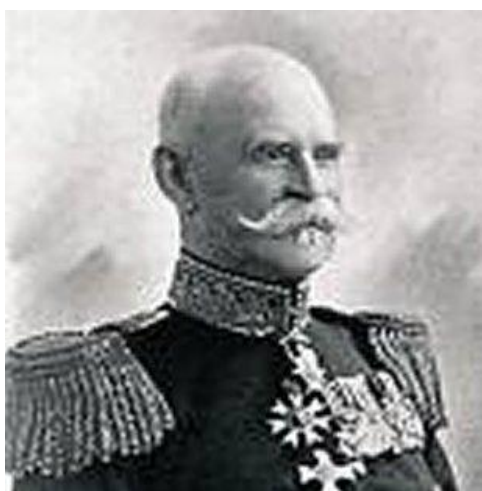
Om ham, australieren, kan man sige, at han var et multitalent. Udover boksning deltog han også i svømning og udspring, i alt i 29 forskellige discipliner. Yderligere blev han kendt som en berømt Hollywood skuespiller, da han i 1921 poserede foran kameraet sammen med de 2 filmstjerner, Greta Garbo og Douglas Fairbanks i filmen "The Fighting Breed".

Yderligere en af deltagerne gik over i historien, nemlig englænderen, Richard K. Gunn, der vandt guld i fjervægt. Han havde været britisk mester i 1894 – 1896, hvorefter han stoppede sin karriere. 12 år efter blev han opfordret til at stille op igen ved legene, da han var 37 år gammel, hvilket er den ældste deltager nogensinde – og en 'rekord', der aldrig vil kunne blive slået, med nutidens regler in mente. Han blev olympisk mester!

Næste gang de olympiske lege skulle afholdes var i Stockholm i 1912, men desværre kom boksporten ikke på programmet, da der havde været mange protester over den måde, som hidtil var foregået med lutter nationale vindere!

På et møde i Olympisk Komité (IOC) i 1911 i Budapest, kom det til en diskussion mellem det svenske IOC-medlem, Victor Balck og det engelske IOC-medlem, de Courcy Laffan, hvor Balck hævdede, at han talte på folkets vegne, der mente, at boksning var 'en meget dårlig sportsgren', der ikke skulle være med i de olympiske lege, ligesom han hævdede, at boksningen var forbudt i Sverige og derfor ikke kunne være med i Stockholm året efter.

At boksningen var forbudt i Sverige, var 'en nødløgn af de store'! Siden 1893 havde der været afholdt amatørboksestævner i Malmø og boksehaller havde eksisteret i Stockholm siden 1905.

det svenske IOC-medlem, Victor Balck

Men på grund af de svenske påstande blev boksporten fjernet fra det olympiske program i 1912, men ikke desto mindre blev det bestemt på et IOC møde i 1914, at boksning igen skulle være på det olympiske program i 1916, der dog ikke blev til noget på grund af den første verdenskrig.

Samtidig i 1914 bestemte IOC, at de respektive idrætsgrene - for at kunne stille deltagere til legene – skulle være repræsenteret ved en speciel fagorganisation, hvilket var startskuddet til oprettelsen af Dansk Amatør Bokse-Union.

Siden 1920 har boksningen var en del af det olympiske program.

IOC truede i februar 2006 med at fjerne boksning fra det olympiske program allerede i 2008. Længevarende problemer med valget af dommere og scoresystemet i boksekampene har tidligere fået IOC til at tilbageholde \$9 millioner og bliver disse ikke snarest løst, kan det få IOC til at fjerne boksning fra OL programmet.

Dette er dog heldigvis ikke sket efter AIBA har valgt en ny præsident, og der barsles nu med, at også kvinderne kan deltage, men senest den 27. oktober 2005 afviste IOC at introducere kvindeboksning i OL 2008 i Beijing.

Danske deltagere ved Olympiske Lege 1908 – 2004:

1908: London: Boksning var på det olympiske program for anden gang i legenes historie. Bortset fra australieren Baker, der vandt sølv i mellemvægt, var samtlige medaljevindere fra Storbritanien eller Irland, der dengang var under engelsk herredømme. Valdemar Holberg gjorde indtryk på arrangørerne af turneringen, men vandt ikke medalje.

1912 i Stockholm. Boksning deltog ikke – se tidl. Omtale.

1916: Intet OL på grund af 1. Verdenskrig.

1920: Antwerpen: Fluevægt, Anders Petersen, IK 99, og letvægteren, Gotfred Johansen, IF Sparta, fik begge sølv.

Den jyske sværvægter, Søren Petersen, vandt ligeledes sølv.

Ivan Svannong og August Suhr, begge IF Sparta, vandt begge en kamp, medens Georg Kruise, og Hans Nielsen, Jyden Ålb., Emil Andreasen, IK 99 og Nic. Clausen, IF Sparta, alle tabte deres første kampe.

1924: Paris:I boksning blev Danmark den 3. bedste nation med hele tre medaljer, da **Hans Nielsen, Ålborg, vandt guld i letvægt, letsværvægteren Thyge Petersen, Horsens og sværvægteren Søren Petersen, Ålborg, hver vandt sølv.**

Charles Pedersen, IF Sparta, vandt en kamp, medens Andreas Petersen, IK 99, Harald Pedersen, IF Sparta, Carl Lindberg, IF Sparta og Robert Larsen, IF Sparta, alle tabte deres første kamp.

1928: Amsterdam: Jacob Michaelsen, CIK vandt bronze i sværvægt.

Richard Madsen, IF Sparta, vandt en kamp, medens Carl Aa. Fahrenholtz, Helsingør, tabte sin første kamp.

1932: Los Angeles: Peter Jørgensen, BK Hermod, vandt bronze i letsværvægt.

Den anden danske deltager, Carl F. Jensen, IF Sparta, vandt sin første kamp, men fik ingen placering.

1936: Berlin: Gerhard Petersen, Esbjerg, vandt bronze i weltervægt.

Kaj Frederiksen, Hillerød, og Poul Kopps, Odense, vandt 2 kampe, og Børge Holm, Valby IK, vandt 1 kamp.

Viggo Frederiksen, Hillerød, Sigfred Madsen, AK Rolf, Gunnar Andreasen, Valby IK og Omar Hermansen, Roskilde, tabte alle deres første kampe.

1940 og 1944: Intet OL på grund af 2. Verdenskrig.

1948: London: Svend Wad, Haderslev, vandt bronze i letvægt.

Martin Hansen, BK Enighed, vandt 1 kamp, medens Erik Tastum, IF Sparta, Sv. Aa. Sørensen, Ålborg, Chr. Christensen, Frederikssund og Erik Jensen, FAK Århus, alle tabte deres 1. kamp.

1952: Helsingfors:

Victor Jørgensen, IF Sparta, fik en 3. plads i weltervægt.

Der blev ikke uddelt bronzemedaljer, men et diplom i stedet for!! I 1970 kom IOC på andre tanker, hvorefter Victor Jørgensen (og vesttyskeren Heinemann) fik deres velfortjente bronzemedaljer!

Hans V. Pedersen, Tønder, vandt 1 kamp.

De øvrige danske deltagere, Kjeld Steen, IK Vigerslev, Niels Bertelsen, IF Sparta og Ebbe Korpps, Korslække, alle tabte deres første kampe.

1956: Melbourne:Hans W. Petersen, Århus AK, vandt sin første kamp i weltervægt.

Henrik Ottesen, Vejle AK, og Jens Andersen, FAK Århus, tabte deres første kamp. . Ingen placeringer.

1960: Rom:Danske deltagere: Willy B. Andersen, Århus AK, Børge Krogh, Jyden, Ålborg, Benny Nielsen, Valby IK, Leif Hansen, Fiskernes BK, Ringkøbing og Acton Mikkelsen, IK 99, tabte alle deres første kamp. . Ingen placeringer.

1964: Tokio:Hans E. Petersen, Vejle AK, og Tom Borgs, CIK, vandt begge deres 1. kamp, medens Børge Krogh, Jyden Ålborg, og Preben Rasmussen, IF Sparta, tabte deres 1. kamp. . Ingen placeringer.

1968: Mexico City: Jørgen Hansen, og Chr. Larsen, begge Ålborg. Chr. Larsen vandt sin første kamp. Ingen placering.

1972: München:Erik Madsen, BK Frem Lyngby, tabte sin første kamp, medens Ib Bøtcher, Valby IK og Poul Knudsen, Randers AC vandt deres første kamp, dog uden placeringer.

1976: Montreal:Hans Henrik Palm, IK 99, Ib Bøtcher, Valby IK og Poul Erik Frandsen, CIK. Ingen placeringer.

1980: Moskva:Michael Madsen, BK Frem, Lyngby, og Jesper Garnell, IK 99., vandt deres første kampe, medens Ole Svendsen, Lindholm BK. Tabte sin første kamp. Ingen placeringer.

1984: Los Angeles: Ingen dansk deltagelse.

1988: Seoul: Johnny Bredahl, IK 99, Claus B. Nielsen, BK Nordsalling, Niels H. Madsen, SIK Fight, Johnny de Lima, Herning ABK, Søren Søndergaard, IK Sparta Ålborg. Tabte alle deres første kampe. . Ingen placeringer.

1992: Barcelona: Brian Nielsen, Korsør AB tabte i semifinalen til Roberto Balado, CUBA, i supersværvægt og fik bronze.

Jesper D. Jensen, Korsør AB og Brian Lentz, Esbjerg BBK, vandt deres første kampe, medens Mark Hulstrøm, Korsør AB og Ole Svendsen, Lindholm BK, tabte deres første kampe.

1996: Atlanta: Hasan Al, SIK Fight, og Brian Johansen, Ålborg, tabte begge deres første kampe.

2000: Sidney: Ingen dansk deltagelse.

2004: Athen: Ingen dansk deltagelse.

Verdensforbundet stiftes

Efterhånden havde flere nationer stiftet deres eget amatør bokseforbund, heriblandt Danmark (se senere) og den olympiske komité forlangte, at boksningen fik et samlende forbund, hvorfor verdensforbundet, FIBA – ”Federation Internationale de Boxe Amateur” – den 24/8 1920 blev stiftet med Danmark som én af initiativtagerne. Det var dog endnu kun europæiske lande, der var medlem. Navnet FIBA blev senere ændret til det officielle navn, ”International Amateur Boxing Association”, AIBA, som vi kender i dag.

Der kom nu gang i at organisere boksningen, så den blev mere sikker. Hidtil havde man bokset de første 2 omgange á 3 minutter og den 3. omgang á 4 minutter, det blev nu bestemt, at det skulle være 3x3 minutter.

I 1929 entrede kamplederen ringen, således at han nu befandt sig inden for tovene. Hidtil havde han opholdt sig uden for, siddende på en høj stol, og havde afgivet sine kommandoer til bokserne.

I 1931 tillod AIBA, at bokserne bar cup og tandbeskytter, men det var endnu ikke obligatorisk.

Den 28/11 1946 blev AIBA reorganiseret med flere kontinentale kontorer, og først i 1966 blev EABA – European Amateur Boxing Association – stiftet ligesom de 4 øvrige verdensdele fik deres forbund, så i dag er der flg. Kontinentale forbund: Nordamerika, Sydamerika, Afrika, Europa, Asien og Oceanien.

(Det tidl. Sovjet Unionen blev medlem af AIBA i 1950 og dominerede i 1952 sammen med Cuba og flere østeuropæiske lande de olympiske lege. Denne dominerende af amatør boksningen fortsatte op til slutningen af 1980'erne og midten af 90'erne, hvor ændringer på den politiske scene og emigration har sat sine spor på sporten.

I dag ses stadig østeuropæere på podierne ved de store amatørturneringer, samtidig har den karakteristiske østeuropæiske boksestil vundet stor indpas i den vestlige bokseverden, og ses som en af de mest perfekte stilarter!)

Reglerne blev forbedret hele tiden. På AIBAs kongres i København i 1950 blev det bestemt, at en kamp skulle stoppes efter den 3. tælling. Endvidere at der skulle gives karantæne efter KO – H, (knock-down som følge af slag til hovedet), og 2 nye vægtklasser, letwelter- og letsværvægt, blev indført, så der nu var 10 vægtklasser.

I 1954 blev juryen indført. I 1958 blev det bestemt, at en tælling ikke skulle afbrydes ved sidste omgangs slutning ved OL og VM.

I 1968 blev letfluevægt så oprettet, og i 1972 afmærkning af handskernes knoflader.

I 1984 blev supersværvægt oprettet, og handskevægten blev bestemt, således at vægtklasser under 67 kg. skulle benytte 8 oz. (227 g.) og over 67 kg. 10 oz. (284 g.) handsker, ligesom hjelmen blev påbudt.

Ved VM i Moskva 1989 fik den elektroniske scoringsmaskine sin debut på verdensplan. Den blev indført på baggrund af dommerskandalerne ved OL i Seoul året forinden, hvor korrupte dommere helt stjal billedet fra det sportslige og derved gjorde en ubodelig skade på boksningens omdømme.

Denne elektroniske bedømmelse fik straks mange kritikere, især fra såkaldte boksekyndige, der ikke kendte systemet, men den er kommet for at blive, og i dag er modstanden efterhånden stilnet af. Det har i hvert fald vist sig, at der er meget færre kritisable domme end tidligere. Det eneste svage punkt er

pointdommernes manglende rutine, hvor de ikke registrerer stødene hurtigt nok, men her kan kun 'øvelse gøre mester'!

I 1994 blev der lavet standarder for ringens kanvase og alle boksehandsker skulle veje mindst 10 oz. (284 g.). Dette var for at forbedre sikkerheden endnu mere for deltagerne. Alderen blev sat op fra 32 år til 34 år – den såkaldte 'Stevenson regel', da den reelt kun blev lavet for, at den legendariske cubaner, Teófilo Stevenson, kunne deltage ved endnu et VM.

Vigtigere dette år var det, at pigerne fik lov til at være med og kvindeboksningen blev indført. Det har vist sig at være meget populært, og der kommer nu rigtig mange piger både i foreningerne og til stævnerne!

Endelig kan det afslutningsvis anføres, at omgangene nu blev sat op til 5x2 minutter. Det skyldtes den stadig større og større tv-dækning. Nu fik reklamesøjlerne lov til at stå længere på skærmen. Siden er omgangene sat ned til 4x2 minutter.

Senest (2004) er antallet af vægtklasser for seniores og juniore (herrer) sat ned til 11 vægtklasser, idet Letmellemvægt er fjernet. Samtidig blev der så også justeret på vægtgrænserne i de respektive vægtklasser.

For kvindernes vedkommende blev antallet øget til 13 vægtklasser, idet Pinvægt (ikke over 46 kg.) blev indført og øverste vægtgrænse i sværvægt (ikke over 86 kg.) blev gældende.

I 2007 er navnet ændret til International Boxing Association.

Boksningen i Danmark

Den organiserede boksning i Danmark går tilbage til 1885, da sporten blev introduceret af gymnastiklæreren, krigsassessor Paul Petersen, der underviste i hæren i faget selvforsvar. Han uddannede her 6 sergenter, der gav deres første opvisning i Industriforeningen, København. Daværende stabssergent ved Livgarden, Castus Hansen, var en ivrig forkæmper for boksningen, og den 19. juni 1892 fik nogle af hans elever lejlighed til at bokse ved en sportsfest, der blev afholdt i Cirkusbygningen. Allerede dengang havde man blik for at beskytte bokserne, idet de i konkurrencerne bar mavebælte og fægtemaske!

Den første forening med boksning på programmet blev stiftet i 1888. Det var Københavns Athletklub, hvor bl.a. den navnkundige P. L. Jacobsen, bedre kendt som 'sprøjteførelsen' blev medlem.

Han havde selv lært boksningen medens han sejlede på engelske og amerikanske skibe. Andre havde som han lært boksningen i udlandet og de fandt sammen i Københavns Athletklub, der var den førende klub i byen for stærke mænd, nemlig brydning, vægtløftning og boksning.

Efterhånden kom andre klubber til – Østerbro Athletik- og Bokseklub (en af idrætsforeningen Sparta's stiftende foreninger), bokseklubben Olympia og Athletklubben Hermod indførte også boksning. Der blev afholdt konkurrencer mellem klubberne med stor publikumssøgning og i 1898 begyndte man også på det internationale plan, da 'Komiteen for arrangement af det 1. internationale Idrætsstævne' tog boksningen på programmet.

I 1899 blev IK 99 stiftet og samme år blev de første danske mesterskaber afholdt med AK Hermod som arrangør.

Selv om boksningen på det tidspunkt ikke havde nogen samlende organisation blev der herefter hvert år afholdt danske mesterskaber – ganske vist med skiftende antal vægtklasser og med skiftende vægtklasseinddeling.

Først i Dansk Athlet-Union

Tiden var nu kommet til et stærkere organisatorisk sammenhold og de 3 sportsgrene, brydning, vægtløftning og boksning dannede i 1901 'Dansk Athlet-Union', der udarbejdede endelige bestemmelser for afholdelse af konkurrenceboksning, afholdelse af danske mesterskaber og sørgede for at der kom et samarbejde i gang mellem danske og udenlandske amatørboxere – specielt med de engelske.

I 1910-12 skete det store gennembrud for boksningen, Der var en ret stor tilgang af nye boxere og træningsfaciliteterne blev forbedret betydeligt.

Dansk Amatør Bokse-Union stiftes i København.

I 1914 bestemte den olympiske komité, at de olympiske idrætsgrene, hvorunder boksningen jo hørte, skulle være repræsenteret ved deres egne forbund, hvorfor boksningen så måtte ud af Athlet Unionen og danne deres egen organisation.

Dansk Amatør Bokse-Union blev derfor stiftet den 14. januar 1915 af de 5 københavnske klubber, IF Sparta, IK 99, atletklubberne Hermod, Rolf, Thor og Arbejdernes IK.

Det var i øvrigt at bemærke, at DABU var den eneste landsorganisation, der bar ordet 'amatør' i sit navn, og grunden var, at ingen anden idrætsgrens udøvere løb så stor risiko for at blive anset for at være 'ikke-amatører' som netop bokserne!

Næsten 100 år senere – i 2001 – blev ordet 'amatør' slettet fra organisationens navn. Man nærer åbenbart ikke denne frygt mere!!!

Så nu hedder forbundet 'Danmarks Bokse-Union'

Også 'Vest for Valby bakke' begyndte der nu at ske noget. I 1915 indmeldte den første forening udenfor hovedstaden sig ind, nemlig Lyngby Gymnastik- og Idrætsforening og senere i 1917 de 2 Helsingør foreninger Go-On og Helsingør AK.

I 2001 nedlagde repræsentantskabet DABUs hovedbestyrelse, der hidtil havde bestået af DABUs forretningsudvalg samt 3 medlemmer fra hver af de to lokalunioners forretningsudvalg, i alt 9 hovedbestyrelsesmedlemmer.

I stedet var det nu en DABU- bestyrelse, bestående af 3 medlemmer (formand, næstformand og kasserer) valgt af repræsentantskabet samt 1 medlem fra hver af de to lokalunioners forretningsudvalg,

(normalt lokalunionsformanden) i alt 5 bestyrelsesmedlemmer, og navnet: Dansk Amatør Bokse-Union, DABU, blev ændret til Danmarks Bokse-Union, DaBU.

Lokalunionerne oprettes

Efterhånden var der kommet foreninger over hele landet og i 1918 var 27 foreninger medlem af DABU. Det var derfor nødvendigt at inddеле DABU i distrikter – et for København med 10 foreninger, et for Jylland med 8 foreninger og endelig et for Øerne (Sjælland/Lolland og Falster og Fyn) med 9 foreninger.

Stiftelsen af Københavns Amatør Bokse-Union, Jysk Amatør Bokse-Union og Øernes Amatør Bokse-Union var dermed endelig en realitet den 29. september 1918.

Øernes Amatør Bokse-Union blev så yderligere delt i 1923 i 3 lokalunioner, Sjælland, Fyn og Lolland/Falster. Allerede i 1929 blev Sjælland og Lolland/Falster sammenlagt.

I 1976 skete så den hidtil sidste strukturændring i DABU, da der skete en sammenlægning af København og Sjælland samt Jylland og Fyn, således at der i dag er 2 lokalunioner under DABU med i alt 109 foreninger.

I de senere år er der gentagne gange kommet forslag på JABUs og SABUs repræsentantskabsmøder om at nedlægge lokalunionerne og fortsætte med kun DaBU til at varetage foreningernes interesser. Hidtil er forslaget blev nedstemt, men som det ser ud i dag, varer det formentlig kun kort tid, før sådanne forslag bliver godkendt og lokalunionerne nedlagt!